

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobce: **J. Z.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem,
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2016, č. j. 717/DS/2016,
JID: 34379/2016/KUUK/Bla,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2016, č. j. 717/DS/2016, JID: 34379/2016/KUUK/Bla, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru kontroly (dále jen „magistrát“), ze dne 17. 9. 2015, sp. zn. MM/OK/PD/21375/15/R, SD/01524/2015/BerM. Tímto rozhodnutím magistrát podle § 125f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), uložil žalobci pokutu 500 Kč za správní delikt podle § 125f odst. 1 téhož zákona spočívající v tom, že žalobce jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 téhož zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem. Konkrétní skutek byl popsán tak, že „... bylo automatizovaným technickým prostředkem Městské policie Ústí nad Labem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích zjištěno, že dne 20. 2. 2015, v 07:06:38 hodin v ulici Klíšská, směr Ovčí vrch v Ústí nad Labem, blíže neustanovený řidič ve vozidle tovární značky Škoda, registrační značky „X“ porušil povinnosti účastníka provozu na pozemních komunikacích tím, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h. V úseku, kde nejvyšší povolená rychlost je 50 km/h, mu byla radarem naměřena rychlost 66 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 63 km/h.“ Magistrát současně podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), uložil žalobci povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč.
2. Žalobce se v žalobě zároveň domáhal toho, aby soud zrušil také uvedené rozhodnutí magistrátu a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

3. V žalobě žalobce namítal, že řízení o správním deliktu bylo zahájeno v rozporu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, když magistrát zahájil řízení s provozovatelem vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Pokud žalobce nereagoval na výzvu k úhradě určené částky, měl podle něj magistrát povinnost pokračovat v šetření přestupku (např. vyzvat žalobce k podání vysvětlení). Žalobce konstatoval, že jen takový postup je konformní s § 125h odst. 5 zákona o silničním provozu a odůvodňoval by následné odložení věci podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Pokud tak magistrát nepostupoval, byl podle žalobce závěr o odložení věci předčasný. Žalobce zdůraznil, že prosté poučení o možnosti sdělit totožnost řidiče vozidla ve výzvě podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu nemůže nahrazovat autoritativní stanovení povinnosti provozovateli vozidla sdělit totožnost řidiče. Dodal, že provozovatel vozidla je povinen sdělit totožnost řidiče jím provozovaného vozidla pouze na výzvu, nikoli na neformální přípis, neboť tak stanoví § 10 odst. 4 zákona o silničním provozu. Kdyby magistrát žalobce řádně vyzval, žalobce by totožnost řidiče vozidla sdělil. V daném případě tedy magistrát nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě pouze v důsledku vlastní pasivity a postup v příkrém rozporu s § 125h odst. 5 větou druhou zákona o silničním provozu. Žalobce podotkl, že magistrát zcela ignoroval

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

subsidiární charakter správního deliktu provozovatele vozidla a nepokoušel se nijak zjišťovat pachatele přestupku.

4. Podle žalobce jej postup magistrátu, který před vydáním rozhodnutí nenařídil ústní jednání, při němž by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobce, zkrátit na jeho právu podle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce podotkl, že má právo na to, aby věc byla projednána v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Podle žalobce má obviněný ze správního deliktu obdobná práva jako obviněný z přestupku nebo trestného činu, neboť obvinění ze správního deliktu provozovatele vozidla spadá do pojmu trestních obvinění. V takovém případě je nutné v analogii s § 2 odst. 11 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů, a s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích konat ústní jednání a aplikovat čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. K tomu žalobce odkázal na rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 15 A 14/2015, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 30 A 56/2014 a rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 139/2015. Nenařízení jednání označil žalobce za zásadní pochybení, neboť provozovatel vozidla, který nese objektivní odpovědnost, nemůže předkládat žádná skutková tvrzení, protože na místě spáchání přestupku zpravidla nebyl, a tedy může vycházet toliko z prováděných důkazů.
5. I kdyby magistrát seznal, že nebylo nezbytné nařizovat ústní jednání, měl podle žalobce provést dokazování za jeho osobní účasti. Žalobce zdůraznil, že rozhodnutí musí být podle § 50 odst. 1 správního řádu podloženo důkazy, jinak je nezákonné. Pokud bylo rozhodnutí opřeno o důkaz provedený bez přítomnosti žalobce, byl tento krácen na svém právu na spravedlivé řízení. Podle žalobce porušily správní orgány zásadu bezprostřednosti, když prováděly dokazování v jeho nepřítomnosti. Dodal, že podle § 51 odst. 2 správního řádu měl právo být vyzooměn o možnosti účastnit se dokazování mimo ústní jednání. K tomu odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni sp. zn. 57 A 51/2014, podle kterého nelze akceptovat výklad, že by dokazování bylo možné nahradit výzvou a poučením podle § 36 odst. 3 správního řádu. Podle žalobce ve spisu absentuje jakýkoli protokol o provedeném dokazování. Žalobce tak měl za to, že magistrát vůbec dokazování neprováděl, tudíž jednal v rozporu s § 51 a násl. správního řádu. Poznamenal, že objektivní odpovědnost nelze vnímat tak, že není zapotřebí nic dokazovat. Naopak, v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla je nutné důkladně zjistit skutkový stav a prokázat, zda se jedná, či nejedná o přestupek.
6. Žalobce upozornil na to, že během řízení uvedl totožnost řidiče a navrhl jeho předvolání ke svědecké výpovědi. Nepovažoval za rozhodné, že neuvedl žádné konkrétní důvody, proč by měl být řidič vozidla předvolán, a naopak za zásadní označil, že magistrát byl povinen zjišťovat skutkový stav a navrženého svědka předvolat. Žalobce podotkl, že je trestán za stav, který objektivně nastal, aniž by se o to žalobce přičinil nebo o tom věděl. Žalobce tak nemůže sám tvrdit skutečnosti, které by vylučovaly existenci protiprávního stavu (např. umístění jiného dopravního značení v místě), neboť ty jsou známy pouze řidiči vozidla. Jeho výpověď je proto podle žalobce důležitá ke zjištění skutkového stavu. Žalobce zdůraznil, že magistrát nevypořádal jím navržené důkazy (k navržené výpovědi svědka se nevyjádřil), a v důsledku toho nezjistil úplný skutkový stav. Konstatoval, že neprovedl-li správní orgán všechny důkazy, které žalobce ke své obhajobě navrhl, jde o Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

podstatnou vadu řízení, pro niž je nutné rozhodnutí zrušit. K tomu odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 37/2009 a 2 As 30/2007. Dodal, že měl právo na to, aby magistrát alespoň v základní míře zjistil skutkový průběh a okolnosti, což bylo možné učinit pouze prostřednictvím žalobcovy přítomnosti na ústním jednání a výpovědi jím navrženého svědka. Žalobce dále odmítl akceptovat přístup správních orgánů, že v řízení

o správním deliktu provozovatele vozidla není třeba nic dokazovat, a poznamenal, že soudy by měly státní správu kultivovat.

7. Podle žalobce nebylo ve výroku rozhodnutí magistrátu dostatečně popsáno místo spáchání přestupku. Namítal, že ulice Klíšská má délku cca 2 km a v různých jejích úsecích platí odlišná úprava rychlosti, tudíž se přestupek mohl odehrát kdekoli v rozmezí 2 km a z rozhodnutí není přezkoumatelné, zda bylo vozidlo měřeno v úseku, kde platí nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, nebo 70 km/h. Žalobce poznamenal, že řidič, jemuž svěřil vozidlo, vždy dodržuje nejvyšší dovolenou rychlost, a pokud jel 63 km/h, bylo tomu tak proto, že v daném místě byla nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 70 km/h. K tomu žalobce odkázal na § 77 zákona o přestupcích a na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 111/2015, 9 As 80/2014 a 4 As 28/2010, které obsáhle citoval.
8. Žalobce rovněž uvedl, že uložená sankce 500 Kč byla nezákonná, neboť v souladu s § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu měla být pokuta uložena v rozmezí od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Namítal také, že správní delikt provozovatele vozidla je již promlčen. Podle žalobce správní řád ani zákon o silničním provozu nestanoví lhůtu k projednání tohoto deliktu, který musí vykazovat znaky přestupku (srov. § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu), avšak po uplynutí roční lhůty tyto znaky vykazovat nemůže, neboť jediným znakem přestupku po jednom roce od jeho spáchání je jeho neprojednatelnost. K tomu žalobce odkázal na metodiku Ministerstva dopravy č. j. 8/2013-160/OST/5 a podotkl, že legitimně očekával, že žalovaný řízení zastaví, a proto napadené rozhodnutí pokládá za překvapivé. Pokud existuje veřejně dostupná metodika Ministerstva dopravy, která je stále účinná, je podle žalobce v rozporu s principem právní jistoty, pokud správní orgány rozhodují v rozporu s tímto pokynem nadřízeného orgánu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost z důvodu promlčení.
10. V doplnění vyjádření žalovaný označil své předchozí vyjádření za nesprávné a navrhl, aby soud žalobu zamítl. Konstatoval, že se na projednávaný případ vztahuje obecná dvouletá promlčecí lhůta podle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu. Podotkl, že z důkazů obsažených ve správním spisu je nesporné, že podmínky § 125f odst. 2 téhož zákona byly splněny. Dodal, že výzva magistrátu byla učiněna řádně a možnost sdělit totožnost řidiče byla jen na vůli žalobce. V tomto kontextu považoval žalovaný námitku o subsidiaritě správního deliktu provozovatele vozidla za irelevantní. Podle žalovaného není v řízení o správním deliktu nařízení ústního jednání nutné, prokazování objektivní odpovědnosti při eventuálním ústním jednání označil žalovaný za nadbytečné a neekonomické. Vysvětlil, že žalobce byl výzvou magistrátu informován o skutečnosti, že s jeho vozidlem bylo nakládáno protiprávně a kde, kdy a jak se to stalo. Žalobce na tuto výzvu nijak nereagoval a zjištěné skutečnosti neosvětlil, a proto došlo k

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odložení přestupku a nadále bylo vedeno jen řízení o správním deliktu. Vzhledem k tomu, že žalobce ani jeho zástupce se nedostavili ani k seznámení s podklady pro rozhodnutí, kdy zároveň žalobce v průběhu řízení nepodal žádné vyjádření k věci, neměl magistrát důvod nařizovat ústní jednání. Připomněl, že údaje o osobě řidiče sdělil žalobce více než šest týdnů poté, kdy byl přestupek odložen a zároveň již bylo vedeno řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla.

11. Námitku nezákonné výše pokuty žalovaný považoval za bezpředmětnou, neboť výše pokuty byla ve prospěch žalobce. Žalovaný shrnul, že žalobce v průběhu řízení nebyl nijak krácen na svých právech, neboť úkony, které podle žalobce nebyly provedeny, mohl požadovat již v průběhu řízení. Dodal, že se žalobce na svých právech zkrátil sám svým pasivním přístupem k věci. Uzavřel, že v řízení bylo postupováno v souladu s právními předpisy, obě rozhodnutí vycházejí ze spolehlivě zjištěného stavu věci a obsahují všechny předepsané náležitosti.

Ústní jednání soudu

12. Při jednání soudu konaném dne 26. 9. 2018 právní zástupce žalobce přednesl žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení. Dále uvedl, že spisový materiál správního orgánu neobsahuje určení nebo souhlas Policie České republiky s měřením rychlosti vozidel v daném úseku městskou policií, a v důsledku toho nebyla prokázána oprávněnost měření. Vysvětlil, že tuto námitku uplatnil až při jednání soudu, neboť se oprávněně domníval, že správní spis obsahuje vše, co lze legitimně očekávat. Dále poznamenal, že dvouměsíční lhůta pro uplatnění žalobních námitek není správná, a odkázal přitom na možnost dodatečného uplatnění námitek v rámci trestního řízení, případně v řízení před Ústavním soudem. Právní zástupce žalobce poukázal na to, že nebylo doloženo oprávnění osoby podepisující vyjádření Magistrátu města Ústí nad Labem (Ing. D. D., vedoucího odboru dopravy a majetku) takové vyjádření k úpravě rychlosti daný den v ulici Klíšská podepsat, a uvedl, že tato osoba zřejmě není k takovému vyjádření oprávněna podle spisového řádu Magistrátu města Ústí nad Labem, resp. její oprávnění z ničeho nevyplývá. Dále zdůraznil, že v předmětném případě byla rychlost vozidla měřena systémem tzv. úsekového měření. Vyjádřil pochybnost, zda v místě měření byla umístěna značka informující o skutečnosti, že v daném úseku úsekové měření probíhá, neboť taková značka podle něj ani neexistuje. Právní zástupce žalobce vyjádřil pochybnosti, zda platný právní řád vůbec zná delikt překročení rychlosti zjištěného prostřednictvím úsekového měření. Dodal, že při takovém způsobu měření není možno přesně určit místo, kde řidič překročil dovolenou rychlost. Podle právního zástupce žalobce došlo také k porušení ústavního práva žalobce na soukromí, když byl vyfotografován při vjezdu do měřeného úseku a při výjezdu z něj, a teprve následně bylo zjišťováno, zda došlo k porušení předpisů, tudíž byl fotografován v době, kdy se ještě ničeho nedopustil. Dále namítal, že došlo k porušení ústavní zásady žádný přestupek bez zákona, neboť neexistuje skutková podstata „překročení rychlosti ve vymezeném úseku průměrnou rychlostí vozidla“. Rovněž poukázal na skutečnost, že obrazový záznam v rámci úsekového měření byl shromažďován mimo povolený účel a hrozí i určité nebezpečí zneužití těchto záznamů, např. v rámci politického boje, kdy by bylo možné zjišťovat, kdo a kdy se kde pohyboval.
13. Pověřená pracovnice žalovaného při tomtéž jednání odkázala na písemné vyjádření žalovaného k žalobě a setrvala na tom, že místo spáchání přestupku bylo dokumentací založenou ve Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

správním spise zcela dostatečně zkonkrétněno. Uvedla, že výpočet prováděný v rámci úsekového měření nemůže nijak ovlivnit skutečnost, že řidič předmětného vozidla v daném úseku skutečně překročil nejvyšší dovolenou rychlost. K otázce porušení práva na soukromí podotkla, že
v daném případě se nejedná o řízení o přestupku, ale o správním deliktu, v rámci něhož se vycházelo ze skutečnosti, že žalobce jako majitel vozidla předmětné vozidlo neřídil. K otázce dvouměsíční lhůty pro uplatnění žalobních námitek pověřená pracovnice žalovaného konstatovala, že žalobce měl možnost uplatnit veškeré své námitky v rámci správního řízení,
k čemuž kromě podaného odvolání nepřikročil. Trvala proto na tom, že nemohlo dojít ke zkrácení jeho práv. Uzavřela, že důkazy založené ve spise byly pro posouzení věci zcela dostatečné.

14. Soud při jednání v souladu s § 52 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), provedl dokazování čtením listiny – vyjádření Magistrátu města Ústí nad Labem ze dne 31. 8. 2018, ev. č. 145885/2018, založeného na č. l. 43 soudního spisu. V tomto vyjádření je uvedeno, že dne 20. 2. 2015 nebyly na ulici Klíšská umístěny žádné dopravní značky, jež by upravovaly nejvyšší dovolenou rychlost, tato ulice se nachází v obci, kde podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu smí řidič jet rychlostí nejvýše 50 km/h.
15. K námitkám žalobce zpochybňujícím provedený důkaz soud již na tomto místě připomíná znění § 134 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého platí, že *„[l]istiny vydané soudy České republiky nebo jinými státními orgány v mezích jejich pravomoci, jakož i listiny, které jsou zvláštními předpisy prohlášeny za veřejné, potvrzují, že jde o nařízení nebo prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li dokázán opak, i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno.“* Citované ustanovení je s ohledem na absenci výslovné úpravy v s. ř. s. použitelné i v soudním řízení ve správním soudnictví, a to v souladu s § 64 s. ř. s. Pro projednávanou věc to znamená, že zmíněné vyjádření Magistrátu města Ústí nad Labem, které bylo vydáno v mezích jeho pravomoci (což ostatně žalobce nezpochybňoval), potvrzuje pravdivost toho, co je v něm uvedeno. Bylo na žalobci, aby dokázal opak, což ovšem žalobce neučinil, neboť žádné důkazy v tomto směru nenavrl a setrval u pouhých neprůkazných prohlášení. Soud proto vycházel z toho, že skutečnosti popsané ve vyjádření Magistrátu města Ústí nad Labem ze dne 31. 8. 2018 byly v tomto řízení řádně prokázány.

Posouzení věci soudem

16. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

17. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Před vlastním vypořádáním jednotlivých žalobních bodů soud připomíná, že soudní řízení ve správním soudnictví je ovládáno zásadou koncentrace, jež nachází svůj odraz v § 71 odst. 2 třetí větě s. ř. s., podle které „[r]ozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.“ Soud se proto může věcně zabývat jen těmi žalobními body, které byly uplatněny ve lhůtě dvou měsíců poté, kdy bylo napadené rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem (srov. § 72 odst. 1 s. ř. s.), tj. v projednávané věci do 26. 4. 2016, neboť napadené rozhodnutí bylo zmocněnci žalobce doručeno dne 26. 2. 2016. Projednání později uplatněných žalobních bodů by znamenalo nepřípustné porušení principu koncentrace řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004-69, dostupný na www.nssoud.cz). Z těchto důvodů soud nemohl přihlížet k žalobním bodům, které právní zástupce žalobce nově vznesl až při ústním jednání soudu dne 26. 9. 2018, tj. po uplynutí lhůty pro podání žaloby, která je podle § 71 odst. 2 s. ř. s. nejzazším limitem i pro případné rozšíření žaloby o další žalobní body.
19. Soud se proto nemohl zabývat námitkou žalobce, že nebyla prokázána oprávněnost měření, neboť spisový materiál správního orgánu neobsahuje určení nebo souhlas Policie České republiky s měřením rychlosti vozidel v daném úseku městskou policií. Soud se nemohl zabývat ani námitkou vyjadřující pochybnost, zda v místě měření byla umístěna značka informující o skutečnosti, že v daném úseku probíhá úsekové měření, a zda platný právní řád vůbec zná delikt překročení rychlosti zjištěného prostřednictvím úsekového měření. Soud se rovněž nemohl zabývat námitkou, že při takovém způsobu měření není možno přesně určit místo, kde řidič překročil dovolenou rychlost, a že došlo k porušení ústavního práva žalobce na soukromí, když byl vyfotografován při vjezdu do měřeného úseku a při výjezdu z něj, a teprve následně bylo zjišťováno, zda došlo k porušení předpisů, tudíž byl fotografován v době, kdy se ještě ničeho nedopustil. Soud se nemohl zabývat ani námitkou, že došlo k porušení ústavní zásady žádný přestupek bez zákona, neboť neexistuje skutková podstata „překročení rychlosti ve vymezeném úseku průměrnou rychlostí vozidla“, a námitkou, že obrazový záznam v rámci úsekového měření byl shromažďován mimo povolený účel a hrozí i určité nebezpečí zneužití těchto záznamů, např. v rámci politického boje, kdy by bylo možné zjišťovat, kdo a kdy se kde pohyboval.
20. K argumentaci žalobce, že námitku nedostatku souhlasu Policie České republiky s měřením rychlosti uplatnil až při jednání soudu, neboť se oprávněně domníval, že správní spis obsahuje vše, co lze legitimně očekávat, soud podotýká, že žalobci, resp. jeho právnímu zástupci, nic nebránilo v tom, aby se s obsahem správního spisu seznámil již v průběhu správního řízení, případně ve lhůtě pro podání žaloby, aby mohl včas na obsah správního spisu a jeho domnělé nedostatky reagovat. Pokud tak neučinil, jde to výhradně k jeho tíži, neboť lhůta pro podání žaloby i pro její rozšíření o další žalobní body je nepřekročitelná. K poznámce právního zástupce žalobce, že dvouměsíční lhůta pro uplatnění žalobních námitek není správná, soud konstatuje, že se jedná o lhůtu stanovenou zákonem, jejíž nedodržení má naprosto jednoznačně určené procesní důsledky, které platí shodně pro všechny potenciální žalobce a jsou všem předem známy. Vycházejí z obecně platného principu „*neznalost zákona neomlouvá*“ lze proto uzavřít, že žalobce, a tím spíše jeho právní zástupce, si měl být vědom nepřekročitelnosti této lhůty a s ní spojené koncentrace Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

soudního řízení ve správním soudnictví. Odkazy na možnost dodatečného uplatnění námitek v rámci trestního řízení, případně v řízení před Ústavním soudem, jsou přitom podle názoru zdejšího soudu zcela nepřipadné, neboť každé z těchto řízení je upraveno jiným právním předpisem a ovládáno jinými zásadami.

21. Ze včas uplatněných žalobních bodů se soud nejprve zabýval námitkou, že ve výroku rozhodnutí magistrátu nebylo dostatečně popsáno místo spáchání přestupku. Pokud by totiž tuto námitku shledal soud důvodnou, mohlo by to znamenat nepřezkoumatelnost rozhodnutí magistrátu, a tím i žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž otázku přezkoumatelnosti rozhodnutí musí soud vždy zkoumat přednostně. Místo spáchání přestupku bylo v rozhodnutí magistrátu specifikováno takto: „v ulici Klíšská, směr Ovčí vrch v Ústí nad Labem“. Toto vyjádření, jakkoli je z jazykového hlediska poměrně neobratné (např. z důvodu chybějící interpunkce), poskytuje podle názoru soudu dostatek informací o místě spáchání deliktu, který se odehrál v Ústí nad Labem v Klíšské ulici, a to ve směru na Ovčí vrch. Jak vyplynulo ze soudem provedeného dokazování, v celé Klíšské ulici platila nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, tudíž argumentace žalobce o její délce a údajných úsecích s různou nejvyšší dovolenou rychlostí není přiléhavá a jeví se spíše účelovou. Soud dodává, že místo spáchání přestupku musí být v rozhodnutí o správním deliktu provozovatele vozidla uvedeno natolik přesně, aby umožnilo jednoznačnou kvalifikaci protiprávního jednání řidiče, což v daném případě bylo splněno. Z vytištěného výstupu z měřicího zařízení, který je založen ve správním spisu, je navíc naprosto zřejmé, ve kterém konkrétním místě měření probíhalo.
22. Žalobcem citované rozsudky Nejvyššího správního soudu zdejší soud ve vztahu k projednávané věci vyhodnotil jako nepřiléhavé. V rozsudku ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015-42, dostupném na www.nssoud.cz, řešil Nejvyšší správní soud porušení zákazu stání bez platné parkovací karty nebo parkovacího poplatku a vyslovil, že jako popis místa nestačí uvedení ulice, v níž vozidlo mělo parkovat, jsou-li v dané ulici jak placená místa k parkování, tak místa neplacená. Tím se případ řešený Nejvyšším správním soudem podstatně odlišuje od projednávané věci, neboť v celé Klíšské ulici platila jednotná úprava nejvyšší dovolené rychlosti 50 km/h, a tudíž bylo vyloučeno, aby se řidič jedoucí v této ulici rychlostí 63 km/h nedopustil porušení zákona o silničním provozu. V rozsudku ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010-56, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud poukázal na skutečnost, že v důsledku nedostatečné identifikace místa měření rychlosti nebylo možné vyloučit námitku, že k měření došlo mimo obec, nikoli v obci. Nic podobného ovšem v projednávané věci nenastalo, a proto závěry předmětného rozsudku nelze na žalobcův případ vztahovat.
23. Konečně v rozsudku ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014-39, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[s]myslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt poškozen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Přitom je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení“

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Pouze z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí.“ Především je třeba si uvědomit, že v případě řešeném Nejvyšším správním soudem se jednalo o přestupek řidiče, nikoli o správní delikt provozovatele vozidla, což poněkud oslabuje možnost užití závěrů Nejvyššího správního soudu v projednávané věci, neboť je sankcionováno zcela jiné protiprávní jednání. Dále považuje zdejší soud za podstatné upozornit na skutečnost, že součástí identifikace skutku v projednávané věci bylo kromě místa překročení nejvyšší dovolené rychlosti i datum, kdy se tak stalo, přesný čas měření a označení vozidla, kterým byla rychlost překročena. Všechny tyto údaje ve svém souhrnu vymezují sankcionované jednání natolik přesně, že je nelze zaměnit s jiným jednáním, tudíž Nejvyšším správním soudem formulovaný smysl přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí byl v projednávané věci naplněn.

24. Zdejší soud dále připomíná, že žalobce byl v průběhu správního řízení pasivní, nevyužil svého práva seznámit se s podklady rozhodnutí a relevantní argumentaci přednesl teprve v žalobě proti napadenému rozhodnutí, tudíž v jeho případě nemohl vzniknout problém při určení rozsahu dokazování (když navíc v celé Klíšské ulici platí stejná nejvyšší dovolená rychlost), ani při zajištění řádného práva na obhajobu, na kterou žalobce sám ve správním řízení prakticky rezignoval. Lze tedy uzavřít, že popis místa spáchání přestupku uvedený v rozhodnutí magistrátu byl zcela dostatečný, a proto soud vyhodnotil rozhodnutí magistrátu i na ně navazující žalobou napadené rozhodnutí jako přezkoumatelná.
25. Poté soud přikročil k posouzení námitky promlčení správního deliktu provozovatele vozidla. Podle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu platí, že *„[o]dpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezačal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.“* Podle odstavce 5 téhož ustanovení *„[n]a odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f.“*
26. Zákon o silničním provozu tedy úpravu prekluze (nikoli promlčení, jak nesprávně dovozovali oba účastníci řízení) správních deliktů právnických osob vymezuje v § 125e odst. 3. Jelikož se jedná o společné ustanovení ke správním deliktům, vztahuje se i na správní delikty provozovatele vozidla upravené v § 125f zákona o silničním provozu, a to rovněž tehdy, je-li pachatelem správního deliktu fyzická osoba (srov. § 125e odst. 5 téhož zákona). Zákonná norma přitom rozlišuje běh subjektivní a objektivní lhůty – subjektivní lhůta činí dva roky ode dne, kdy se správní orgán o spáchání správního deliktu dozvěděl a objektivní lhůta činí čtyři roky ode dne, kdy k jeho spáchání došlo. Za této situace není podle názoru soudu možné užít analogii k § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, podle kterého přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok.
27. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 As 308/2016-20, dostupného na www.nssoud.cz, je tomu takto proto, že *„[z] § 125f odst. 4 [zákonu o silničním provozu] vyplývá subsidiarita odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vůči odpovědnosti za přestupek. To znamená, že správní orgán nejprve musí zjišťovat pachatele přestupku a až následně je oprávněn zaměřit se na postih provozovatele vozidla za správní delikt. Bylo by tak proti koncepci právní úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, pokud by odpovědnost za něj zanikala pro fyzickou osobu ve stejné lhůtě (tedy ve lhůtě jednoho roku od spáchání stanovené zákonem o přestupcích) jako odpovědnost za související přestupek řidiče vozidla. Lhůta pro potrestání fyzické osoby coby pachatele správního deliktu by se totiž překrývala s dobou, po kterou správní orgán projednává přestupek řidiče, a to na rozdíl od delší lhůty, kterou by měl na projednání správních deliktů právnických a podnikajících fyzických osob podle téhož ustanovení.“ Na základě toho Nejvyšší správní soud uzavřel, že odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt zaniká *per analogiam* ve stejné lhůtě jako (obecná) odpovědnost právnické osoby za správní delikt podle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu, nikoli v roční lhůtě podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích.

28. Se shora uvedeným názorem se zdejší soud ztotožňuje, naopak výklad úpravy prekluze vymezený v žalobcem namítané metodice Ministerstva dopravy č. j. 8/2013-160/OST/5 nepovažuje za správný. Vzhledem k tomu, že v daném případě došlo ke spáchání přestupku blíže neustanoveným řidičem, a tedy i ke spáchání správního deliktu provozovatele vozidla dne

20. 2. 2015 a řízení o správním deliktu bylo zahájeno dne 9. 7. 2015, kdy byl žalobci doručen příkaz vydaný magistrátem dne 7. 7. 2015, ukládající pokutu za správní delikt provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu, odpovědnost žalobce za tento správní delikt nezanikla, a to ani z pohledu dvouleté subjektivní lhůty, ani z pohledu čtyřleté objektivní lhůty. Pokud by za dané procesní situace některý ze správních orgánů řízení o správním deliktu zastavil z důvodu prekluze, postupoval by nezákonně. Soud proto neshledal důvodnou ani námitku prekluze, ani námitku údajného legitimního očekávání žalobce, že řízení bude zastaveno, neboť nelze legitimně očekávat, že správní orgán bude postupovat v rozporu se zákonem, a to bez ohledu na shora uvedenou nesprávnou metodiku Ministerstva dopravy.

29. Soud se dále zaměřil na žalobcovu námitku, že řízení o správním deliktu bylo zahájeno v rozporu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, když magistrát zahájil řízení s provozovatelem vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu platí, že „[p]rávnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“ Soud považuje za nezbytné připomenout, že zákon o silničním provozu poměrně striktně vymezuje podmínky, které musí být splněny k tomu, aby správní orgány mohly projednat správní delikt provozovatele vozidla upravený v citovaném ustanovení a shledat provozovatele vozidla vinným. Mezi tyto podmínky patří mimo jiné též judikaturou správních soudů akcentovaný požadavek vyplývající z § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, že správní orgán musí nejprve učinit nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku (srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 15. 4. 2015,

č. j. 15 A 14/2015-35, nebo výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 As 308/2016-20, oba dostupné na www.nssoud.cz). Podle zmíněného § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu přitom platí, že „[o]becní úřad obce s rozšířenou

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a

a) nezačal řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo

b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.“

30. Zákonem předvídaným nezbytným krokem ke zjištění pachatele přestupku je výzva k uhrazení určené částky upravená v § 125h zákona o silničním provozu. Podle odstavce 1 tohoto ustanovení platí, že „[o]becní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud

a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2,

b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a

c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.“

31. Předmětná výzva musí podle § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu obsahovat popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení

platby a poučení podle odstavců 6 a 7. Podle § 125h odst. 5 zákona o silničním provozu, „[j]e-li určená částka uhrazena nejpozději v den splatnosti, obecní úřad obce s rozšířenou působností věc odloží. V opačném případě obecní úřad s rozšířenou působností pokračuje v šetření přestupku. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odstavce 1.“ Podle odstavce 6 téhož ustanovení, „[n]euhradí-li provozovatel vozidla určenou částku, může obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, který jej vyzval k uhrazení určené částky, písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku ve lhůtě podle odstavce 3. Toto sdělení se považuje za podání vysvětlení. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odstavce 1.“

32. Z citovaných ustanovení podle názoru soudu jednoznačně vyplývá, že předmětná výzva je obligatorní součástí postupu správních orgánů před zahájením řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, neboť jejím prostřednictvím správní orgány plní svou povinnost učinit nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Tato výzva současně dává provozovateli vozidla na výběr, zda uhradí určenou částku a věc bude odložena, nebo zda ji neuhradí, což má za následek, že správní orgán nejprve pokračuje ve zjišťování pachatele přestupku a teprve následně při splnění dalších podmínek zahájí řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.

33. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016-53, dostupném na www.nssoud.cz, uvedl, že „[p]ři posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké... Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná delikttní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích... [E]videntním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci – nástroje spáchání protiprávnosti – z hlediska veřejného práva primárně identifikovatelnou a konkrétní osobou. Jak již konstatoval krajský soud, šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se však o to pokusit. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu nikoho neoznačí nebo označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. rozsudek ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 - 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“

34. V projednávané věci zdejší soud z obsahu správního spisu zjistil, že žalobce jakožto provozovatel vozidla byl dne 21. 4. 2015 podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu vyzván, aby do patnácti dnů od doručení výzvy zaplatil určenou částku 500 Kč. Zároveň byl dostatečně jasně a srozumitelně poučen, že namísto uhrazení určené částky může magistrátu sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku, přičemž toto sdělení se považuje za podání vysvětlení. Žalobce však zůstal pasivní a ve stanovené lhůtě určenou částku nezaplatil, ani nesdělil totožnost řidiče, byť ji znal, jak vyplývá z jeho podání ze dne 26. 8. 2015, jímž reagoval na výzvu k seznámení s podklady rozhodnutí. Podle názoru soudu tedy magistrát plně v souladu se zákonem o silničním provozu vyzval žalobce k úhradě určené částky, poučil jej o možnosti sdělit totožnost řidiče a poskytl mu i všechna související poučení. Vzhledem k tomu, že žalobce na tuto výzvu nijak nereagoval, soud konstatuje, že magistrát zcela vyhověl požadavkům § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, pokud jde o učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku. Úplná pasivita žalobce v daném období způsobila, že magistrát neměl žádné indicie o osobě pachatele přestupku.
35. K namítanému postupu podle § 10 odst. 4 zákona o silničním provozu soud konstatuje, že poučení o možnosti sdělit identitu řidiče ve výzvě podle § 125h odst. 1 a 6 zákona o silničním provozu se týká odlišné situace než případ „autoritativní“ výzvy k jejímu oznámení ve smyslu § 10 odst. 4 téhož zákona. V prvním případě totiž zákon umožňuje provozovateli vozidla zcela mimo řízení o přestupku či správním deliktu provozovatele vozidla dobrovolně zvážit, zda namísto prozrazení identity přestupce (v důsledku které řidiči hrozí i případná ztráta bodů) raději neuhradí určenou částku sám. Popřípadě se může rozhodnout i na výzvu nereagovat a z tohoto důvodu nemůže mít ani výzva charakter výslovné povinnosti.
36. Namítá-li žalobce, že měl magistrát pokračovat v šetření přestupku, soud podotýká, že za dané procesní situace tuto povinnost neměl. V šetření přestupku by magistrát pokračoval tehdy, měl-li by alespoň indicie o osobě pachatele přestupku, které by získal například tím, že by žalobce splnil svou zákonnou povinnost a tuto osobu by identifikoval. Vzhledem k Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

tomu,

že

magistrát

v důsledku žalobcovy pasivity žádnými relevantními informacemi nedisponoval a současně již uplynula lhůta k zahájení přestupkového řízení podle § 67 odst. 3 zákona o přestupcích, postupoval podle názoru soudu magistrát správně, pokud věc odložil a oznámil žalobci zahájení správního řízení ve věci správního deliktu. K obdobným závěrům dospěl i Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016-53, dostupném na www.nssoud.cz, ve kterém dodal, že „... nesdílí přesvědčení stěžovatele, že jej měl přestupkový orgán opětovně vyzvat nebo předvolat k podání vysvětlení, aby od něj zjistil totožnost řidiče. Stěžovateli byla dána možnost tuto skutečnost správnímu orgánu sdělit, stěžovatel ji však nevyužil. Důsledky vlastní pasivity nemůže stěžovatel úspěšně přičítat k tíži správního orgánu.“

37. Vycházejí z citované judikatury zdejší soud konstatuje, že s ohledem na pasivitu žalobce po doručení výzvy k úhradě určené částky a s přihlédnutím k neexistenci jakýchkoli indicií o osobě pachatele přestupku neměl magistrát povinnost pokračovat v šetření přestupku, a proto nelze závěr o odložení přestupku podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích považovat za předčasný. Žalobcovo tvrzení, že kdyby jej magistrát řádně vyzval, totožnost řidiče vozidla by sdělil, shledal soud zcela účelovým, neboť žalobci absolutně nic nebránilo v tom, aby tak učinil po doručení výzvy k úhradě určené částky ze dne 21. 4. 2015. Žalobce pak svou vlastní pasivitu naprosto neoprávněně svádí na magistrát, který své zákonem stanovené povinnosti beze zbytku splnil. Námitky žalobce, že řízení bylo zahájeno v rozporu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, že magistrát zcela ignoroval subsidiární charakter správního deliktu provozovatele vozidla a že se nepokoušel nijak zjišťovat pachatele přestupku, soud s ohledem na výše uvedené vyhodnotil jako zcela nedůvodné.
38. Dále soud přistoupil k posouzení námitek týkajících se navrženého a neprovedeného výsledku žalobcem označeného řidiče. Především je třeba zdůraznit, že žalobce údaj o řidiči vozidla nesdělil na výzvu magistrátu ze dne 21. 4. 2015 ve lhůtě patnácti dnů od jejího doručení, ale až podáním ze dne 26. 8. 2015, jímž reagoval na výzvu ze dne 5. 8. 2015 k seznámení s podklady rozhodnutí, tj. v okamžiku, kdy měl magistrát již shromážděny veškeré podklady a chystal se vydat rozhodnutí. Není pravdou, že by žalobce neuvedl žádné konkrétní důvody, proč by měl být řidič vozidla předvolán, neboť žalobce v předmětném podání výslovně požadoval ústní jednání, kde řidič „*pan F. sdělil, co jej vedlo k tak rychlé jízdě*“. V tomto kontextu je třeba podle názoru soudu žalobcův návrh na provedení výsledku svědka hodnotit. Magistrát k tomu ve svém rozhodnutí uvedl, že informaci o osobě, která vozidlo řídila, sdělil žalobce až ve chvíli, kdy byl přestupek odložen, ale reagovat měl ve chvíli, kdy mu byla zaslána výzva provozovateli vozidla. Podle magistrátu to, že sdělili jméno řidiče ve chvíli, kdy již předmětem jednání není přestupek, ale správní delikt, se jeví jako účelová věc s cílem vyhnout se postihu za samotný přestupek.
39. Z uvedeného podle názoru soudu jednoznačně vyplývá, že se magistrát k navržené výpovědi svědka vyjádřil, když ji označil za účelovou. Svou povinnost vypořádat se s navrženými důkazy tudíž magistrát splnil. Soud k tomu dodává, že s názorem magistrátu o účelovosti návrhu na výsledek řidiče vozidla se plně ztotožňuje. Jak již soud zmínil výše, žalobci nic nebránilo v tom, aby řidiče označil v reakci na výzvu ze dne 21. 4. 2015 k úhradě určené částky, což ovšem žalobce neučinil. To následně vedlo k odložení věci přestupku a k zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. V rámci tohoto řízení není podstatné, kdo konkrétně vozidlo řídil, neboť řidiče již postihnout nelze, a tím Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

méně je pak podstatné to, co řidiče vedlo k rychlé jízdě. Pro projednávanou věc je relevantní výhradně to, že řidič vozidla, jehož je žalobce provozovatelem, porušil zákon o silničním provozu tím, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost. Tyto skutečnosti byly ve správním řízení řádně zjištěny a prokázány, tudíž skutkový stav byl zjištěn dostatečně a další dokazování by bylo nadbytečné, když svědecká výpověď řidiče by nemohla přinést žádné ve vztahu k projednávanému správnímu deliktu provozovatele vozidla relevantní informace. Označení řidiče a návrh na jeho výslech se v dané situaci skutečně jeví být účelovými, a to jednak ve snaze vyhnout se postihu řidiče za přestupek a jednak ve snaze zdržovat (prodlužovat) řízení o správním deliktu.

40. Zároveň nelze opomíjet fakt, že žalobce na uvedenou argumentaci magistrátu nijak nereagoval
a v rámci odvolání se výsledku navrženého svědka nedomáhal, ani nezpochybnil tvrzenou účelovost svého postupu. Žalovanému proto nevznikla povinnost na předmětný návrh na výslech svědka a jeho neprovedení jakkoli reagovat. Žalobce má sice pravdu v tom, že v řízení o správním deliktu musí správní orgány provádět dokazování, nicméně tuto povinnost magistrát splnil, neboť řádně prokázal, že řidič vozidla, jehož provozovatelem je žalobce, překročil nejvyšší povolenou rychlost, a tím prokázal, že se žalobce dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.
41. Žalobcův argument, že sám nemůže tvrdit skutečnosti, které by vylučovaly existenci protiprávního stavu (např. umístění jiného dopravního značení v místě), neboť ty jsou známy pouze řidiči vozidla, soud pokládá za účelový. Žalobci totiž nic nebránilo v tom, aby takové skutečnosti – pokud existovaly – od řidiče, jemuž sám své vozidlo svěřil, zjistil a ve správním řízení je přednesl. To ovšem žalobce neučinil, ani netvrdil, že by tento postup nebyl možný.
I z tohoto důvodu nebyla svědecká výpověď řidiče ke zjištění skutkového stavu nezbytná.
42. Odkazy na rozsudky Nejvyššího správního soudu, které žalobce přednesl v žalobě na podporu svých závěrů, nejsou podle názoru zdejšího soudu příléhavé. V rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 1 Afs 37/2009-40, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud vyslovil, že ani vysoká důkazní hodnota ostatních důkazů „... neopravňuje správní orgány k tomu, aby zcela vyloučily provedení důkazů navrhovaných žalobkyní. K takovému postupu by mohly být oprávněny toliko v případech, že by navrhované důkazy zcela zjevně nemohly zjištěný skutkový stav jakkoli ovlivnit.“ Jak již uvedl zdejší soud výše, magistrát oprávněně odmítl provedení předmětného důkazu výsledkem řidiče jako svědka pro jeho účelovost. Svědecká výpověď řidiče navíc nebyla způsobilá jakkoli ovlivnit zjištěné porušení zákona, ani závěr magistrátu o tom, že se žalobce dopustil správního deliktu provozovatele vozidla. V rozsudku ze dne 26. 10. 2007, č. j. 2 As 30/2007-58, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud formuloval povinnost správních orgánů se vypořádat s navrženými důkazy, což magistrát podle názoru zdejšího soudu splnil, když na žalobcův návrh ve svém rozhodnutí reagoval a vysvětlil, proč jej považoval za účelový. Předmětné námitky proto nejsou důvodné.
43. Poté se soud zabýval námitkou, že ve věci nebylo nařízeno ústní jednání. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že správní orgány nejsou v řízeních o správních deliktech provozovatelů vozidel povinny nařizovat ústní jednání, není-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a k uplatnění práv jejich účastníků (srov. např. rozsudek

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, nebo ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 As 166/2015-29, oba dostupné na www.nssoud.cz).

44. V projednávané věci spočíval správní delikt v porušení povinností žalobce jako provozovatele vozidla zajistit, aby jeho řidič dodržoval pravidla provozu na pozemních komunikacích, konkrétně zde nepřekročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci. Skutkově se tedy nejednalo o složitý případ, když o spáchání přestupku měl svědčit záznam z automatizovaného systému bez obsluhy. Zásadními podklady rozhodnutí proto byla jednak dokumentace přestupku (fotografie žalobcova vozidla s údaji o místě a času měření rychlosti a naměřených hodnotách) a jednak výpis z evidence motorových vozidel, kde žalobce figuruje jako provozovatel vozidla, jímž byl spáchán přestupek. V obou případech se jedná o listinné důkazy, které není třeba provádět při jednání (srov. § 53 odst. 6 správního řádu). Za situace, kdy ani sám žalobce nijak nezpochybňoval zjištěný skutkový stav (pouze navrhl výsledk jím označeného řidiče, aby ten „sdělil, co jej vedlo k tak rychlé jízdě“ – viz podání ze dne 26. 8. 2015), dospěl soud k závěru, že v důsledku jednoznačného skutkového stavu a absence jakékoli procesní obrany žalobce neexistovaly pochybnosti o tom, že byl skutek řádně zjištěn. Za této situace nebylo ani nezbytné nařizovat ústní jednání, neboť to nevyžadovalo splnění účelu řízení či uplatnění práv účastníků. K porušení procesních práv žalobce v důsledku nenařízení jednání tak nemohlo dojít. Tento závěr přitom koresponduje i s žalobcem citovanými rozsudky zdejšího soudu ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15 A 14/2015-35, a Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 4. 2015, č. j. 30 A 56/2014-35 (oba dostupné na www.nssoud.cz). Námitka napadající nenařízení jednání ve správním řízení je tudíž nedůvodná.
45. Zcela samostatnou otázkou je však posouzení, jakým způsobem mělo být v řízení o správním deliktu žalobkyně prováděno dokazování. Podle § 51 odst. 2 správního řádu platí, že „[o] provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Tuto povinnost nemá správní orgán vůči účastníkovi, který se vzdal práva účasti při dokazování.“ V § 18 odst. 1 větě první správního řádu je přitom stanoveno, že „[o] ústním jednání (§ 49) a o ústním podání, výsledku svědka, výsledku znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol.“
46. Správní orgán má tedy v rámci dokazování na výběr, zda dokazování provede při ústním jednání, nebo – jestliže dospěje k závěru, že je není třeba nařizovat – i mimo něj. K tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010-82, publ. pod č. 2633/2012 Sb. NSS, dostupné na www.nssoud.cz). V tomto usnesení označil rozšířený senát za zcela zásadní, aby v řízení, které svým charakterem spadá i pod článek 6 Evropské úmluvy o ochraně základních práv a svobod ve smyslu „trestního obvinění“, byly respektovány zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Zdůraznil, že „[t]yto principy totiž zajišťují, aby ten orgán, který rozhoduje o vině a sankci za správní delikt, byl autenticky přítomen a bezprostředně ovlivněn před ním provedenými důkazy, které zhodnotí a posléze z nich vyvodí správná a úplná skutková zjištění, podřadí je pod příslušnou právní kvalifikaci a konečně rozhodne o případné sankci. Dokazování tedy musí být primárně prováděno při ústním jednání, o jehož konání bude účastník sankčního řízení předem vyrozuměn ve smyslu § 49 odst. 1 správního řádu, aby mohl případně využít svého práva být přítomen a měl možnost se ke všem prováděným důkazům vyjádřit. Pouze výjimečně, za zákonem stanovených podmínek, lze Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dokazování připustit i mimo rámec ústního jednání, pak ale musí být o provedení takového důkazu vyhotoven protokol dle § 18 správního řádu.“ Obdobné závěry vyplývají též ze žalobcem citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015-30, dostupného na www.nssoud.cz.

47. Jestliže se správní orgán rozhodne ústní jednání neprovádět, svědčí mu obecná povinnost o dokazování mimo něj vyrozumět účastníky. To však platí toliko v případě, kdy jsou předmětem dokazování např. výsledk svědků či ohledání na místě. Pokud ovšem tvoří součást správního spisu jen listinné důkazy, není správní orgán povinen postupovat podle § 51 odst. 2 správního řádu, jak ostatně dovodil i Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012-40, dostupném na www.nssoud.cz. Místo toho musí být podle § 18 odst. 1 správního řádu nicméně o provedení důkazu listinou sepsán protokol. Podle názoru zdejšího soudu tedy magistrát nepochybil, pokud neprovedl dokazování za osobní účasti žalobce, neboť obsahem správního spisu byly toliko listinné důkazy. Žalobci soud přisvědčil v tom, že v takovém případě byl magistrát povinen o dokazování vyhotovit protokol, což ale neučinil. Toto dílčí pochybení však nemělo vliv na zákonnost jeho rozhodnutí, neboť magistrát žalobce vyzval dne 5. 8. 2015 k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce tak měl možnost nahlédnout do spisu za účelem zjištění, které důkazy byly v rámci řízení provedeny, a případně navrhnout jejich doplnění. S ohledem na to, že žádné úkony v tomto směru nečinil a svého oprávnění seznámit se s podklady rozhodnutí nevyužil, nemůže se nyní dovolávat případného zkrácení svých procesních práv.
48. K námitce žalobce, že uložená sankce 500 Kč byla nezákonná, neboť v souladu s § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu měla být pokuta uložena v rozmezí od 1 500 Kč do 2 500 Kč, soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že magistrát sice uložil pokutu mimo zákonné rozmezí, nicméně učinil tak ve prospěch žalobce. Tuto námitku proto soud vyhodnotil jako zcela účelovou.
49. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal žalobcem tvrzené porušení právních předpisů vedoucí ke krácení jeho práv. Žalobu soud v mezích uplatněných žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
50. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 26. září 2018

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)